

Jag sitter med ansiktet mot solen, känner värmen och lyssnar till alla ovanliga vinterljud.

Ett dovt småsnattrande från träden, utan paus, som en ljudmatta av olika toner.

Plötsligt ett annat tydligt ropande – en uggle? – mitt på dagen? – JA en vinterdaguggla!

Märker hur jag väntar på att det där bakgrundsbruset långt borta ska tystna, som det gjorde förr, när tåget gick förbi där nere vid riksvägen. Men sen blir jag påmind om att det har gjorts kalhyggen i skogen och att det är vägen jag hör.

Vad va det där rasslet? Jag öppnar ögonen och ser ett draperi av kristaller mot solen i skogsbrynet. Solens värme fick en av de där vita utsmyckningarna i talltopparna att släppa sin form och bli ett med snön nedanför

Fler märkliga dova ljud hörs – varifrån? – nerifrån? – Ja, faktiskt, det pågår en rörelse under det tjocka snötäcket, ett inbördes samtal mellan vattnets olika former och solen.

Allt är så symboliskt, tack för att jag tar mig tid att bevittna livet!

Nu börjar det kännas kallt på höger sida. Jag öppnar ögonen och ser att solen nått fram till tallarna. Vad fort den rör sig, jag kom ju alldeles nyss. Eller vem är det som rör sig förresten? Nej, nu vaknade sinnet. Då går jag in och använder det ☺